

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. Bc. J. M.**, bytem v P. 8, Z. 841/193, zastoupeného Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 10, Moskevská 532/60, proti žalované **České poště, s. p.**, IČ 471 14 983, se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 909/4, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České pošty ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. JID: 594712/2015/ČP

t a k t o:

I.

Rozhodnutí generálního ředitele České pošty, s. p., ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. JID:594712/2015/ČP, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 13.200,- Kč ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Hajného, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí generálního ředitele České pošty, s. p., (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České pošty, kterým jako povinný subjekt ve

smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), odmítl poskytnout informace, které žalobce požadoval v žádosti ze dne 20. 5. 2015.

Žalobce v podané žalobě shrnul předmět a dosavadní průběh řízení, které bylo zahájeno na základě podání žádosti ze dne 20. 5. 2015, kterou se žalobce domáhal prostřednictvím portálu *infoprovsechny.cz* o poskytnutí následujících informací:

1. *strategické a koncepční dokumenty povinného subjektu v oblasti informatiky*
2. *seznam všech použitých řešení v oblasti informatiky s použitými open source programy s uvedením dodavatele řešení, názvu počítačového programu a rozsahu nasazení (počet uživatelů, koncových zařízení apod.)*

Povinný subjekt reagoval na početné urgencye dne 26. 8. 2015, kdy vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Odkázal přitom na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž došel k závěru, že informace žádané žalobcem se nevztahují k jeho působnosti a tudíž je poskytovat nemusí.

Žalobce se s touto argumentací neztotožnil, a proto podal proti odmítavému rozhodnutí včasné odvolání, o kterém rozhodl generální ředitel žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítl a ztotožnil se s původním rozhodnutím povinného subjektu, navíc požadované informace mají podle odvolacího orgánu charakter obchodního tajemství.

Žalobce v podané žalobě především namítl, že měl za to, že nadřízeným správním orgánem povinného subjektu Česká pošta s. p. je Ministerstvo vnitra (odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 8Ca 308/2007). Ministerstvo vnitra však návrh žalobce na prohlášení napadeného rozhodnutí za nicotné zamítlo sdělením ze dne 20. 10. 2015.

V podané žalobě žalobce namítl, že žalovaný se s námitkami uvedenými v odvolání nevypořádal správně a že tyto námitky jsou důvodné. Povinný subjekt žádost o informace odmítl s odůvodněním, že podle Listiny základních práv a svobod – článku 17 odst. 5 – musí povinný subjekt zohlednit specifika každého jednoho případu žádání o informace. Podle názoru žalobce však listina odkazuje na konkrétní zákon, kterým je zákon o svobodném přístupu k informacím. Přestože Česká pošta již nemá monopolní postavení na trhu, není možné se domnívat, že tato skutečnost opravňuje povinný subjekt k tomu, aby úplně nebo selektivně neposkytoval informace podle uvedeného zákona, neboť zákon č. 106/1999 Sb. takový důvod nezná. Nelze se rovněž domnívat, že Česká pošta je povinným subjektem jen v určité části své působnosti, vymezené tzv. základními službami, neboť zákon jednoznačně stanoví, kdo povinným subjektem je a kdo není.

Žalobce se neztotožnil s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí o odvolání o tom, že žádané informace mají charakter obchodního tajemství podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a tedy se jedná o skutečnosti, které tvoří konkurenčně významné určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníci zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Žalovaný však toto tvrzení nijak blíže nezdůvodnil a i kdyby se jednalo

skutečně o informace podléhající obchodnímu tajemství, pak měl žalovaný postupovat podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. a poskytnout požadované informace včetně doprovodných po vyloučení těch informací, u nichž to zákon stanoví. Předmětem obchodního tajemství mohou být pouze skutečnosti resp. konkrétní informace v daném dokumentu, nikoliv však dokument celý. K tomu žalobce v podané žalobě odkázal na problematiku komplexního neposkytnutí informací podle judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek tohoto soudu sp. zn. 7A 118/2002.

Žalobce má za to, že má-li být obchodní tajemství státního podniku chráněno zákonným způsobem, je třeba identifikovat jednotlivé informace v předmětných dokumentech a u těchto jednotlivých informací jednotlivě prokazovat na plnění definičních znaků obchodního tajemství podle § 504 občanského zákoníku. Ke každému omezení práva na informace je třeba přistupovat restriktivně a povinný subjekt je povinen každé omezení práva na informace řádně odůvodnit, což zejména znamená odepřené informace identifikovat a objasnit, v čem konkrétně je spatřováno naplnění všech znaků obchodního tajemství. To se v případě napadeného rozhodnutí nestalo a ústavním pořádkem zaručené právo žalobce na informace bylo nepřiměřeně omezeno. Každé omezení práva by mělo být žadateli vyčerpávajícím způsobem vysvětleno a odůvodněno, aby se předešlo možným spekulacím o skutečné motivace žádané informace neposkytnout. Žalobce má proto za to, že by požadované dokumenty a informace v nich obsažené mu měly být poskytnuty a vzhledem k tomu, že žalovaný neuvedl konkrétní okolnosti svědčící o splnění náležitosti obchodního tajemství, je třeba vycházet z toho, že takové důvody nejsou dány.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že trvá na svém dřívějším stanovisku, že rozsah využívání open source programu není povinen podle § 9 zákona 106/1999 Sb. poskytnout. Žalovaný si je vědom toho, že v části své činnosti naplňuje definiční znaky veřejné instituce, když poskytuje množinu tzv. základních poštovních služeb v celospolečenském zájmu, nicméně je názoru, že nelze pominout skutečnost, že je také poskytovatelem poštovních služeb ryze komerční povahy, které poskytuje jako každý jiný podnikatelský subjekt na plně ribelalizovaném trhu. Strategické a koncepční dokumenty podnikatelských subjektů jsou v praxi považovány pro daný podnikatelský subjekt za citlivé dokumenty, obsahující významné interní informace o směřování podnikatelské činnosti subjektu, strategiích podnikatelských subjektů v rámci podnikatelské činnosti apod. Tyto dokumenty nelze rozhodně považovat za veřejně dostupné a nelze si ani představit, že by je podnikatelský subjekt zveřejňoval. Strategické a koncepční dokumenty a v nich obsažené informace jsou tedy obchodním tajemstvím každého podnikatelského subjektu.

Podle názoru žalovaného je oblast informatiky nedílnou součástí procesu poskytování poštovních služeb. Pokud by žalovaný musel zveřejnit své strategické a koncepční dokumenty v oblasti informatiky široké veřejnosti, tedy také konkurenčním podnikatelským subjektům, jednoznačně by došlo k poškození žalovaného jako účastníka hospodářské soutěže na trhu poštovních služeb.

Žalovaný má za to, že s ohledem na skutečnost, že se jako podnikatelský subjekt beze sporu v části jím poskytovaných služeb účastní hospodářské soutěže na konkurenčním liberalizovaném trhu s poštovními službami, podléhají jeho interní strategické koncepční dokumenty v oblasti informatiky k ochraně poskytované právní úpravou obchodního tajemství. Tyto strategické a koncepční dokumenty lze nad to považovat za interní předpisy

podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., jejíž poskytnutí je žalovaný oprávněn omezit již zcela.

Pokud žalobce v podané žalobě požadoval, aby mu byl sdělen seznam všech použitých řešení v oblasti informatiky s použitými open source programy s uvedením dodavatele řešení, názvu počítačového programu a rozsah nasazení, pak žalovaný je ochoten v tomto ohledu sdělit žalobci názvy open source programů, které užívá. Sdělením rozsahu nasazení s uvedením počtu uživatelů a koncových zařízení by rovněž došlo ke zveřejnění obchodního tajemství žalovaného. Informace, v jakém rozsahu a jakým způsobem žalovaný nakládá s open source programy v rámci své činnosti, je interní informací spojenou s *know how* žalovaného, která je pod složkou obchodního tajemství žalovaného. Obchodním tajemstvím tedy není, jaké open source programy žalovaný užívá, ale jak s těmito programy nakládá a v jakém rozsahu je v rámci své podnikatelské činnosti využívá.

Průběh řízení před žalovaným a tedy pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti vyplývají jak z popisu rozhodných skutkových okolností žalobcem v podané žalobě, tak ve vyjádření žalovaného. Tomuto průběhu koresponduje i obsah rozhodnutí žalovaného o odepření informací. Skutkové okolnosti tak nebyly mezi účastníky spornými, předmětem sporu zůstalo právní posouzení důvodu odepření žalobcem požadovaných informací.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 20. 4. 2017 zástupce žalobce odkázal na písemný žalobní návrh s tím, že trvá na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a využil možnosti uložit žalovanému splnit jeho informační povinnost v určené lhůtě. Poukázal na definici obchodního tajemství podle § 504 občanského zákoníku s tím, že pokud jde o jednotlivé rysy této definice, z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důvodů a pro koho jsou konkrétní žalobcem požadované informace významné, není zřejmé, v čem žalovaný spatřuje ocenitelnost požadovaných informací, tj. v čem lze spatřovat obavu podnikatele při hrozícím vyzrazení, a zejména zdůraznil okolnost zajištění utajení předmětných informací, když podle ustálené judikatury správních soudů musí být taková informace označena jako utajovaná ještě před doručením žádosti o její poskytnutí. V nyní posuzované věci se tak stalo až v odvolacím řízení a navíc označení požadovaných informací jako utajených nijak nevyplývá ze spisového materiálu. Zástupce žalobce dále poukázal na materiál získaný prostřednictvím internetu, datovaný dnem 22. 1. 2015 a nazvaný „*Strategie rozvoje České pošty*“, jenž se částečně kryje s požadovanými informacemi a jejich utajení lze v souvislosti s ním považovat za účelové. Zástupce žalobce dále poukázal na to, že žalovaný žalobcem požadované informace soudu vůbec nepředložil, proto jeho námitky ve vyjádření k žalobě nelze považovat za relevantní.

Zástupkyně žalovaného u jednání soudu navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že rozhodnutí jak v první instanci, tak žalobou napadené jsou v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Žádosti žalobce nemohlo být vyhověno, protože žalovaný je specifický subjekt, který sice plní činnosti podle zákona o poštovních službách, zároveň však působí v liberálním tržním prostředí, není výlučným provozovatelem těchto služeb, a proto nemůže být oproti svým konkurentům znevýhodněn. Žalobcem požadované informace jsou citlivé, neboť nastiňují budoucí směr a strategii žalovaného v oblasti informatiky a nadto je lze považovat za obchodní tajemství žalovaného. Zástupkyně žalovaného ponechala na zvážení, zda v případě žalobcem požadovaných informací nebrání jejich zveřejnění i překážka

podle § 11 odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb., tj. nejedná-li se zároveň o vnitřní pokyny a dokumenty žalovaného.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném do dne 31. 5. 2007 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti (písm. a)) a pro odvolací řízení (písm. b)) ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí mít náležitosti stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Podle odstavce 3 tohoto ustanovení v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Při posuzování práva na svobodný přístup k informacím, tedy práva informace svobodně vyhledávat, daného ústavním pořádkem, je nezbytné postupovat pomocí obvyklých interpretačních postupů a v souladu s principem vyjádřeným právní tezí *in dubio pro libertate*

omezení žádané informace posoudit v nezbytné míře, výslovně vymezené zákonem o svobodném přístupu k informacím, popřípadě zvláštním zákonem. Jinými slovy - rozsah omezení a výluky informační povinnosti je nezbytné interpretovat restriktivně, v nezbytné míře. Naopak poskytnutí informace tam, kde je zákonodárce výslovně zakazuje či omezuje (ať už jde o obsahovou stránku informace, anebo její formu), nelze provést, neboť by znamenalo postup *contra legem*.

V dané věci je předmětem sporu, zda povinný subjekt může odepřít poskytnutí informací s odkazem na to, že jsou považovány za obchodní tajemství.

Z povahy věci se soud musel přednostně zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti je důvodná. Za nepřezkoumatelnost rozhodnutí lze považovat situaci, kdy z rozhodnutí není patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o skutečnost zásadních a podstatných pro věc a proč považuje právní závěry účastníků za nesprávné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8As 60/2009 - 73, dostupný stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí NSS na www.nssoud.cz).

Podle § 9 odstavce 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt požadovanou informaci neposkytne, pokud je označena za obchodní tajemství. Druhý odstavec tohoto ustanovení obsahuje omezení této možnosti odepřít poskytnutí informace. Podle něj se při poskytování informace, která se týká používání prostředků státního rozpočtu územního celku nebo fondu zřízeného zákonem anebo nakládání s majetkem těchto subjektů, nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

Obchodní tajemství podle § 17 obchodního zákoníku tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. Má-li se skutečně jednat o obchodní tajemství, musí být všechny jeho pojmové znaky, jak je upravuje obchodní zákoník, naplněny. K tomu, aby mohlo být uplatněno jako důvod pro odepření poskytnutí informací, musí být dále splněny podmínky stanovené zákonem č. 106/1999 Sb.

Existenci obchodního tajemství nelze dovodit jen z vůle utajit dané skutečnosti nebo prohlásit je za důvěrné. Podmínka zajišťování utajení je ve vztahu k obchodnímu tajemství podmínkou nutnou, nikoli však dostačující. Zákon však v § 9 odst. 1 vyžaduje, aby určitá informace byla jako obchodní tajemství označena. Pro možnost odvolání se na obchodní tajemství tak vyžaduje výslovný projev vůle podnikatele, že určitá informace je obchodním tajemstvím, přičemž tento projev vůle musí být učiněn před doručením žádosti o poskytnutí informace. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však o této skutečnosti neobsahuje žádný údaj.

Podle § 68 odstavec 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odkázal na důvody, pro které odepřel poskytnutí požadovaných informací povinný subjekt, aniž by se blíže zabýval zcela konkrétními, určitými a srozumitelnými odvolacími námitkami. Nadto žalovaný jako další (nový) důvod odmítnutí žádosti o poskytnutí informací konstatoval, že požadované informace pokládá za obchodní tajemství. Neuvedl přitom, z jaké zákonné definice obchodního tajemství vychází, ani z jakých důvodů požadované informace zákonem vymezený institut obchodního tajemství naplňují.

Obecně přitom platí, že pokud se povinný subjekt rozhodne neposkytnout požadované informace s odkazem na ustanovení § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí pečlivě odůvodnit, proč požadované informace lze pod institut obchodního tajemství zahrnout. Musí se tedy věnovat a vysvětlit naplnění všech zákonných znaků tohoto institutu pro ten který konkrétní případ. Mimo jiné také proto, aby jeho úvahy a závěry učiněné v tomto směru byly přezkoumatelné, ať už ze strany odvolací správního orgánu nebo případně ze strany správního soudu. Musí se také vypořádat s tím, proč není povinen požadované informace poskytnout s ohledem na znění § 9 odst. 2 citovaného zákona (z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2016, č. j. 30A 49/2016 – 34, dostupného rovněž na www.nssoud.cz). O takové odůvodnění se žalovaný, který v tomto směru „doplnil“ odůvodnění povinného subjektu, ani nepokusil.

Pokud jde o výklad a aplikaci § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musel Městský soud v Praze vycházet z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, například ze žalobcem citovaného rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7As 24/2007 – 106, v němž Nejvyšší správní soud uvedl:

„Co se rozumí obchodním tajemstvím, vymezuje ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Jen jsou - li splněny současně všechny znaky, stanovené v citovaném ustanovení, může být skutečnost oprávněně označena za obchodní tajemství. Musí se tedy jednat o skutečnost obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

S ohledem na toto vymezení pojmu obchodní tajemství je nepochybně prioritní, aby podnikatel, který chce určité skutečnosti chránit jako obchodní tajemství, sám tyto takto aktivně označil. To však samo o sobě k tomu, aby obchodní tajemství bylo uplatněno jako důvod pro odepření poskytnutí informací, nestačí. Pro takový závěr nelze ve znění ustanovení § 9 zákona o informacích najít oporu. Pouhé označení informace podnikatelem za obchodní tajemství není dostačující, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta, protože podnikatel není povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 zákona o informacích a není možné na něj přenášet oprávnění a povinnosti týkající se informační povinnosti podle citovaného zákona.

Správní orgán je proto vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny náležitosti obchodního tajemství podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Pokud totiž tomu tak není, o obchodní tajemství se nejedná. V takovém případě by povinný subjekt musel ignorovat tvrzení podnikatele o existenci obchodního tajemství a požadované informace žadateli poskytnout, pokud by ovšem nebyl dán jiný důvod pro odepření informací. Důvod pro odepření informací stanovený v

ustanovení § 9 odst. 1 zákona o informacích je totiž vázán na existenci obchodního tajemství de iure, nikoli na pouhý názor zdroje informací. Povinný subjekt proto musí v řízení postupovat v souladu se správním řádem (podle § 3 odst. 4, §32 odst. 1 a § 46 správního řádu). Musí tedy vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tzn. prověřit splnění podmínek existence obchodního tajemství a neakceptovat bez dalšího tvrzení podnikatele.“

Vycházejí z těchto závěrů musel městský soud konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, protože v něm absentuje podstatná argumentace. Žalovaný rozšíření a doplnění důvodů pro odmítnutí poskytnutí informací oproti rozhodnutí povinného subjektu odůvodnil jen prostým odkazem na to, že požadované informace mají charakter obchodního tajemství, protože se jedná o skutečnosti, které tvoří konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však již nijak nevyplývá, že by žalovaný jakkoliv zkoumal a uvedl, z jakých konkrétních skutkových či právních okolností dovodil, že jde o informace označené žalovaným za obchodní tajemství, a že tyto informace skutečně splňují všechny náležitosti obchodního tajemství podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku. Rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a již jen proto nemohlo obstát. Tato skutečnost nemohla být dodatečně zhojena ani tvrzeními žalovaného ve vyjádření k podané žalobě a v rámci přednesu při jednání soudu, neboť nebyly-li tyto úvahy součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nemohl se k nim soud v rámci své přezkumné činnosti blíže vyjádřit a posoudit důvodnost žalobních bodů z hlediska jejich obsahu, neboť by tím právě v rozporu svého zákonného oprávnění meze soudního přezkumu překročil.

Důvodná je i námitka žalobce, že není možné, aby bylo odepřeno poskytnutí informací o celém rozsahu žádosti o informace s odkazem na ochranu obchodního tajemství podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb. I kdyby veškeré žalobcem požadované údaje splňovaly podmínky pro existenci obchodního tajemství ve smyslu občanského zákoníku, není možné opomenout ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Předmětem obchodního tajemství mohou být pouze konkrétní skutečnosti a informace v určitém dokumentu, nikoli dokument jako celek. Povinný subjekt musí posoudit jednotlivé požadované informace s ohledem na přípustnost jejich poskytnutí a je povinen poskytnout veškeré požadované informace, u kterých není zřejmé, že tomu brání ustanovení zákona. Protože tak žalovaný neučinil, porušil vydáním napadeného rozhodnutí § 4 ve spojení s § 9 odst. 2 zákona.

Napadené rozhodnutí vykazuje vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů v rámci posouzení konkrétních důvodů jako podmínky odepření poskytnutí žalobcem požadovaných informací s ohledem na jím namítané skutečnosti. Na základě uvedeného proto soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který v tomto rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud při svých úvahách nepřehlédl žalobní návrh vycházející z novely zákona č. 106/1999 Sb., provedené zákonem č. 61/2006 Sb. Klíčovým se v tomto kontextu jeví především ustanovení § 16 odstavec 4 citovaného zákona v současném znění, podle kterého při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud

přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 – 73, výklad § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. se odvíjí od přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, soud věcně zhodnotí důvody pro odepření informace uváděné správním orgánem a zváží, zda ospravedlňují neposkytnutí požadované informace. Dojde-li k negativnímu závěru, zruší rozhodnutí a nařídí správnímu orgánu, aby informaci poskytl. Tento postup může ovšem zvolit pouze tehdy, lze-li správní rozhodnutí a jeho důvody přezkoumat. V opačném případě soud napadené rozhodnutí pouze zruší a vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení. Taková situace nastala i v nyní posuzované věci, proto soud neshledal podmínky pro to, aby uložil žalovanému povinnost poskytnout žalobci požadované informace v patnáctidenní lhůtě ode dne, kdy tento rozsudek nabude právní moci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch a proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Výše těchto nákladů je tvořena zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce Mgr. Filipem Hajným, advokátem. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9, § 11 odstavec 1 a § 12 odstavec 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a třikrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odstavec 3 téhož advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobců tak činí 13.200,-Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu